

PLEBÁNIA

HITKÖZSÉGI ÉRTESITŐ. — KIRCHENGEMEINDE-ANZEIGER.

SZERKESZTI ÉS KIADJA
a róm. kath. lelkészi hivatal.

Lapunk az egyházmegyei Főhatóság
engedélyével jelenik meg.

Az iskola

kibővítésének kérdése az, mely a helybeli róm. kath. egyházközség vezetőit már több mint egy éve lelkük mélyén foglalkoztatja. Rég beláttuk annak szükségességét, hogy építeni kell, de a dolog pénzügyi oldala sehogy se akart megoldást nyerni.

Tervünk szerint az építendő új rész méltó társa kellett volna legyen a régi iskolaépületnek; tervünk volt, hogy legalább két új tanterem legyen; szükség lett volna rá mindenképen, de ez oly nagy összeget kívánt volna, amint az egyházközség a mai viszonyok között nem tud előteremteni.

Addig s addig vajudott a dolog, míg végre mégis megszületett egy olcsóbb terv, mely inkább kecsegtet a kivihetőséggel. Ehez Isten segítségével már a közeli napokban hozzáfogunk, úgy hogy — ismét csak Isten segítségével és jó hivatású áldozatkészségével — összel minden tanulni vágyó gyermeknek helyet tudunk adni.

Egy a kívánságom: bár minden katolikus ember részt vehetne azokon a tanácskozásokon, melyek az iskola érdekében történnek. Látná, hogy mennyire fő a fejük, mennyire fáj a szivük, mikor a szükség parancsoló akarata összeütközik a szegénységgel.

Az Egyháztanács felelősségének teljes tudatában foglalkozik az iskolakérdéssel. Nincs az a családapa, kinek több gondja volna családjával, mint amennyit mi aggódunk az iskoláért. És mivel az egyháztanács igazán érdemes tagjai szemtől szembe látják, mi a teendő és érzik a nyomort, ők azok, kik aránylag a legmagasabb iskolaiilletéket fizetik; ők azok, kik az iskola körül kifejtett munka, tanusított aggodás mellet legelsőeknek jönnek rendkívüli pénzbeli adományokkal az ügy segítésére.

Elismerés nekik!

Erziehung.

III.

Der grosse Jugendapostel Don Bosco sagt von der Kindererziehung: Die Jugend, dieser zarteste und kostbarste Teil der menschlichen Gesellschaft, auf den sich die Hoffnung einer glücklichen Zukunft begründen, ist an sich durchaus nicht von böser Art.

Nimmt man die Vernachlässigung seitens der Eltern, den Müsiggang, die Gesellschaft schlechter Kameraden, der sie an ihren freien Tagen oft anheimfallen, hinweg, so wird es ganz leicht, in die weichen Herzen die Grundsätze der Ordnung, der guten Sitte, der Achtung und der Religion einzupflanzen; denn wenn es manchmal vorkommt, dass sie in jenem Alter schon verdorben sind, so ist es eher der Unbesonnenheit, als vollendeter Böswilligkeit zuzuschreiben.

Diese jungen Leute bedürfen wirklich einer wohlthätigen Hand, die sich ihrer annimmt, sie in der Tugend unterweist und dem Laster fernhält. Die Schwierigkeit liegt darin, den Weg zu finden, sie zu sammeln, zu ihnen zu sprechen und sie sittlich anzuleiten.

Das war die Sendung des Gottessohnes, und das vermag allein seine heilige Religion zu vollbringen, welche in sich ewig und unveränderlich ist, stets und zu allen Zeiten die Lehrmeisterin der Menschen war und ist, ein so vollkommenes Gesetz enthält, dass es sich den Zeitumständen wie auch den verschieden gearteten Anlagen der Menschen anpasst...

Bár minden felnőtt ember így szíven viselné egyházközségünk fontos ügyeit! Vannak ilyenek. Nézd csak meg, Testvérem „Plebánia” lapunk februári számának 3. oldalát, ahol a jegyzések vannak és gondolkozzál. Téged is a komolyan gondolkodó emberek közé sorolnak, aki nem tud közömbösen elhaladni életbevágó kérdések mellett. — Téged is a jóérzesűek közé számítalak, kinek van szíve, szívében érzés, akarat, tevékeny vallásosság, hogy még egy kis megerőltetéssel is, de vergődő iskolánknak segítségére sietsz.

Ez Isten szíve szerint való munka, ez építő munka; minden filléred, mit ide adsz, egy-egy gránitkőve lesz iskolánknak, egy-egy gyémántja örök koronádnak.

Okosnak ez elég!

Végzetes tévedés.

Gata-a-a! A kalauzok lámpákkal adják a jelt az indulásra s a vonat siet már kifelé a téli éjszakába.

Eltűnik a város, tűnnek a lámpái s a kalauzok végigjárják a vonatot.

Az első osztályú kocsi első fülkéjében egy utazó ásit . . . „Hallja, Kalauz úr! szeretnék egy kicsit aludni. Költson fel Segesváron. Sha nem akarok felkelni, szedjen fel mindenestől s dobjon ki az ablakon. Megértette?” És valamit a kezébe nyom.

— Köszönöm, uram, tessék csak rám bizni a többit.

Második fülke. A sarokban már majdnem alszik egy úr. Álmosan keresi a jegyet.

— Kalauz úr! Aludni akarok. Brassóig biztosan felébredek. De azért mindenképen tessék benézni. Tessék!

Elégedetten megy tovább a kalauz, jegyeket mustrál és lyuggat, végre leül egy sarokba és figyel a sötétséget.

A vonat rohan az éjszakába. Rohan és rohan. Aztán lassít, fütty és megáll. A kalauz kiugrik:

Erzsébetváros!

És ismét tovább furja magát a vonat a sötétségbe. Szikrarajok ugornak a keményből és húznak lángvonalakat.

Következik Segesvár. A kalauz benyt a második fülkébe, rázza az alvót, ordít a fülébe. Szemeit dörzsölve ébred az. „Hagyjon békét nekem. Ördög — pokol — nem megy innen?”

A vonat megáll. A kalauz pedig kötelessége tudatában derékon ragadja az álmos embert és viszi kifelé. Az rugdalozik, védekezik, kiabál — hiába. Erős öklök tartják. Kint talpára állítja — már indul a vonat — egy lökés — egy elegáns iv és az uraság elvágódik a hóba.

— Átkozott kutya! Rühös! — Segítség! — kiabál a kidobott.

— Agens úr, Segesvárt van — kiáltja oda neki a kalauz s a vonat robog tovább.

Eltelt éjfél, a vonat a gazdagon kivilágított brassói állomásra fut fe. A kalauz felkölti az első fülke utasát, mondván, hogy Brassóba érkeztek.

— Maga ökor, hát nem mondtam magának, hogy Segesvárt költson fel? Ördög vigye el a dolgát.

Kezd valamit érteni a kalauz, aztán hohotázik, hogy csakúgy lóg a hasa tőle.

— Uristen! — még röhög, még kinevet engem? Maga majom, maga rinocerósz!

Az utazó összeszedi cókókját és sietve elhagyja a kocsit. A vonat megy tovább.

Mindenki felébredt a nagy viharra. Az útasok körülveszik a nevető kalauzt és csodálkozva kérdik, hogy engedte magát hivatalos minőségében így lezamarazni.

A kalauz pedig elégedetten sodorja bajuszát és szélesen mosolyogva felel: „Uraim, ez még semmi. Azt kellett volna hallják, akit én Segesvárt kidobtam!”

Adio Medgyes.

Az erdélyi szerzettartomány f. hó 3-án tartotta a nagykáptalant, mely a lelépő Provinciális helyébe újat választott **Dr. P. Imets Károly** személyében. A provinciális székhely ismét csak itt lesz.

Azonkívül még különböző választásokat és áthelyezéseket eszközölt. A helybeli lelkészt áthelyezte Csiksomlyóra, helyébe jön P. Kelemen Ágoston volt marosvásárhelyi házfőnök és marosszentgyörgyi lelkész. Itt is házfőnök és lelkész lesz. P. Kiss Márton, provinciális titkár marosvásárhelyi házfőnök lett.

Még ide lett helyezve P. Szakács Processz tükárnak és P. Stöckl Odorik német segédlelkésznek. Összesen 6 szerzetes pap lesz a zárdában az eddigi öttel szemben.

Mi szerzetesek hozzá vagyunk szokva az áthelyezésekhez. A fegyelemmel jár, hogy minden fölé emelkedve kövessük az engedelmesség hívó parancsát. Követjük is. De a távozáskor, még ha az ember rövid három évig is volt egy helyen, bizonyos érzések támadnak lelkében. Ezek között a legnemesebb a hála érzelmé, mely köszönetet mondhat vele mindenkinek, aki munkájában, tervei keresztülvitelében segítségére volt.

Alulírott első sorban az egyháztanácsnak a Gondnok úrral élén mondok forró köszönetet azért az egyetértésben kifejezett buzgalomért, mellyel az egyházközség javát szolgálták. Nagyon is tapasztaltam, hogy a gyűléseken, határozatok hozatalában önzellen ügybuzgóság vezetett mindenkit. Isten fizeszen meg ezért mindenegyesnek. Kérem, hogy ezután is ugyanazt az ügybuzgóságot tanusítsák.

Templomunk kifestésének költségeihez sokan hozzájárultak kisebb-nagyobb összegekkel. Jutalmuk már megvan, mert látják, hogy nem hiába adakoztak. Örök jutalmuk az égben legyen.

Ministráns- és miseruhakészítésen és javításokon a jó nénik dolgoztak. Ezzel a sekrestye felszerelése nagyban javult és gyarapodott. A jó Istenért áldozták fel idejüket, vetették latba tudásukat és munka erejüket, a jó Isten fizeszen meg érte.

De soha vége nem lenne, ha véges-végig részletezni akarnám a dolgot. Az örök élet könyvébe fel vannak ezek írva, az örök Biró osztogatja értük a jutalmat.

És most, Medgyes, Isten veled. Isten veled templom, Isten veled zárda, Isten veled, ti jó Hívek. Szeresétek ezután is a templomot, a gyóntatószéket; lelkesedjétek Isten ügyei iránt; legyetek a lelkésznek segítségére s úgy fog virágozni az egyházközség.

Sok szeretettel gondol rátok volt lelkészetek:

P. Máthé Benvenut.

Äusserungen

katholisch gewordener Männer über den Glauben.

Leo Krüger,

Professor der orientalischen Sprachen in Berlin: Ich finde keine Worte, um meine Glückseligkeit auszudrücken: Der katholische Glaube ist das Eden, das der Sohn Gottes mit seinem Blute erkaufte.

K. Ernst Jarcke,

Professor der Rechtswissenschaft in Berlin u. Bonn, sagte auf dem Sterbebett: Wenn ich gestorben bin, so sagen Sie jedem, der es hören will, dass ich mein höchstes Glück in der römischen Kirche gefunden habe und dass mein Zorn entbrannt ist, wenn man ihr etwas anhaben wollte.

Ruville

Geschichtsprofessor in Halle (konvertiert 1910) schreibt nach seinem Übertritt: Kaum war dies geschehen, so fühlte ich in einer vorher nicht geahnten und nicht erwarteten Weise den Segen, der daraus erwuchs. Eine Freude, ein Glück durchströmte mich, wie es mir weltliche Errungenschaften nie zu geben vermocht hatten. Das göttliche Wort der Apokalypse: „Siehe, ich mache alles neu“, schien sich mir zu verwirklichen; denn tatsächlich erstrahlte alles, was mich umgab, Natur, Leben, Menschen in neuem, andersartigem Lichte. Vieles, was früher bedeutungslos erschienen war, gewann hohen Wert und wurde zur Quelle reiner Freude.

Chopin

der Komponist, der sterbend seinen Glauben wieder erlangte, küsste das Kreuz und rief aus: Jetzt bin ich an der Quelle des Glücks“.

Der Rembrandtdeutsche J. Langbehn († 1907):

Welch eine unendliche Barmherzigkeit und Güte des Heilandes, uns so zu begnaden! Er will uns gerne alle zu Sonntagkindern machen. Und ich fühle mich wirklich als solches, seit ich katholisch bin. — Gott hat mir viel gegeben. Wie glücklich ich mich fühle, wenn ich — allein mit ihm — in der Kirche sitze, kann ich nicht sagen. Ich bekomme dort mitunter Herzschmerzen vor Entzücken . . . Beim Angelusbeten ist mir öfters zumute, wie bei der hl. Kommunion. Ein fühlbarer, kühler, reiner Hauch geht dann durch mein Herz — durch das innere, wie das leibliche Herz.

Katharina Emerich

sagte einmal zu Brentano über Armin: „Ach, wenn er doch katholisch werden wollte, er würde den Himmel auf Erden haben.“ Mir ist dies Los zuteil geworden. Geistlich genommen, sitze ich nicht nur,

wie ich schon früher sagte, wie ein Kind auf einem Haufen Juwelen, sondern ich sehe soviel Schätze und Glanz und Pracht und Glut und Gold um mich, als wandelte ich im himmlischen Jerusalem . . . (Momme Nissen, Der Rembrandtdeutsche).

Rosa Stolle-Unterweger

(übertreten am 25. März 1903 in der St. Leopoldkirche in Wien) bekennt: Viele Irrtümer und Sünden meines Lebens hätte ich nicht begangen, wenn mir die Gnade, in der kath. Kirche zu sein, schon früher zuteil geworden . . . Welch eine unaussprechliche Gnade hat der Herr in seiner Kirche den Menschen durch das hl. Bussakrament gegeben, und wie tief muss man es beklagen, dass die protestantische Kirche das Sakrament der Busse verworfen hat. Nicht allein, dass man darin befreit wird von der Sündenschuld, von den nagenden Gewissensbissen und sich wieder mit Gott versöhnt fühlt, es ist auch eine Schutzwehr gegen das Böse, gewährt Hilfe auf dem Wege zur Tugend . . . („Wissen und Glauben“ 1920.)

Fürwahr „glücklich, die in deinem Hause wohnen!“ Mit recht sagte der hl. Franz von Sales zur hl. Franziska von Chantal: „Preisen Sie Gott hundertmal im Tage für die Gnade, ein Kind der Kirche zu sein!“

Vizsga és kiállítás.

A jelzett időben megtartotuk az iskolában a vizsgát. A gyermekek beszámoltak a végzett munkáiról, megmutatták, mit tanultak. Csak a vizsgán lehet látni, mi mindent kíván a mai iskolaterv a gyerekektől. Különösen az idősebbek vettek észre igen nagy különbséget régi és új iskola között. De örvendett a lelkük, hogy gyermekeik sok hasznos dologban nyernek oktatást.

Az egészről az a benyomás, hogy a tanító urak jó munkát végeztek. A gyermekek általában jól feleltek. Ének és szavalás meg torna mind azt jelezték, hogy a tanítók hivatásszerűen foglaltoztak velük.

Elismerés nekik!

A fizsga körül pár napon keresztül nyitva volt a kézimunka-kiállítás. Ott lehetett látni keresztszöttes munkákat, boszorkányöltés, mind a legváltozatosabb színekben, alakban. Diványpárnák, kelinminták, falvédők szár- és láncöltéssel, horgolás, kötés, székelyvarrottas, különböző színekben.

Meginterjuvolva Kun Sárolda, kézimunkatanárnót a gyermeket szorgalma felől, azt a kijelentést kaptuk, hogy a leánykák sok érdeklődéssel és igazi szorgalommal dolgoznak az ilyen kézimunkákon. De jó a vezetőjük is. Az egész bánásmód oly szeretetteljes, oly megnyerő, hogy a gyermekek szívesen dolgoznak. A kiállítás anyaga cca 9000 Leut ér.

Az egész apró fiúk papírkivágás és ragasztás munkáját végezték. No — ügyesek, lesz még valami belőlük. De már bajosan olyan mester, mint Auer Ferenc tanító úr, ki az ő mintázott alakjaival valóssággal bámulatot keltett. Kár, hogy nem áll mögötte valami amerikai milliárdos, egyáltalán nem csinálna rossz vásárt.

An die lieben Deutschkatholiken.

Die Kapitularsitzung der Franziskaner-Ordensprovinz hat mir in Csiksomlyó einen andern Posten angewiesen. Demnach habe ich aufgehört, Pfarrer in Mediasch zu sein. Es wird ein anderer deutscher Pater kommen. Bei dieser Gelegenheit kann ich nicht versäumen, meinen innigsten Dank allen auszusprechen, die mir bei der Verwirklichung der Aufgaben des Katholikums in Mediasch zur Seite standen.

Ich bitte Sie, auch weiterhin dem Pfarrer zu helfen, das Gotteshaus zu lieben, die Sakramente fleissig zu empfangen. Ein schönes u. befriedigendes Bild ist es, wenn das katholische Gefühl in stetem Wachstum und Zunahme begriffen ist. Diese Freude möge ein jeder und die Gesamtheit dem I. Jesus und dem Pfarrer entgegenbringen.

Haltet aus — haltet aus! Lasset hoch das Banner wehn; zeigt ihr — zeigt der Welt, — wie wir treu zusammenstehn!

In Liebe gedenkt Eurer

P. Máthé Benvenut.

nem kívánhatja, hogy te is utána ugorjál. Ha más játszik örök boldogságával, neked még mindig nem kötelességed azt tenned — nem szabad.

Ha súlyt fektetnek arra, hogy te is velök menj, legyen annyi figyelmük, hogy rád való tekintettel az indulás idejét valamivel későbbre tegyék. Vagy még jobb: az egész társaság felkészülve — mintegy útközben, de kötelességszerűen — térjen be a templomba, hallgasson szentmisét, utána folytassa útját.

Ha más megoldás nincs, akkor kereken kijelentjük, hogy nem megyünk, mert dolgunk van.

Nem keresek boldog perceket az örök boldogság rovására.

Nem megyek máshová, mikor szent kötelességem templomba menni.

Nem rontom el szombat éjszakai mulatozással a vasárnapi szentmise-hallgatást.

A főzést úgy osztom be, hogy templomban is lehessek. Mert nem csak kenyérral él az ember. Lelkének is vannak igényei.

Bármit tész, okosan tedd és tartsd szem előtt a célt!!!

Mikor jobban is teheted

A nyári idő, a szabadságokkal teletüzdelt évszak, az embert csalogatja ki a szabadba, a természet lágy ölébe. Van is valami benne, mert az egyhangú munka kifárasztja a fejet és idegeket s jó, ha az ember egyszer-mászor kibontakozik a hámo kból. Helyesen felfogott és jól eltöltött séta, vagy kirándulás jót tesz szellemnek, léleknek, testnek egyaránt.

Ügyelni azonban kell. Mert számár-testvérünk, a test, könnyen túllép a határon, s így amit nyerünk a réven, könnyen elveszithetjük a vámon.

A szervezet érdekeit össze kell egyeztetnünk a lélek érdekeivel. Ez más szóval azt jelenti: testi felüdülésed ne legyen lelked kárára.

És most annál a helytelen eljárásnál tartunk, ami — sajnos — gyakran előfordul. Sétát csinálunk, kirándulunk abban az időben, mikor a kötelesség a templomba hív.

Sokan, hogy a lelkiismeretnek nevezett kis bírót elhallgattassák, merész meggyőződéssel állítják, hogy nem lehet máskép. Reggel indul a társaság, amelyik magával visz, a misét nem várhatom meg. — A reggeli hűvösön jó kimenni stb.

Nos, kifogásnak ez és hasonló nem elég. Nem törli el a sz. mise-hallgatás kötelezettségét s nem ment meg a hulyos büntől. Ha más kútba ugrik,

Felelős szerkesztő P. Máthé Benvenut r. k. lelkész.

Freudenquell.

Lieber heiliger Gott!

Meine Seele wollte Freude suchen,

Weil sie ohne Freude ja nicht leben kann.

Niemand konnte ihr die Freude geben,

Bis du selbst es, lieber Gott, getan.

O, ich danke dir für diese Freude.

Für das liebe, helle Sonnenlicht,

Und für jeden neuen Lebensmorgen

Und für jeden Tag mit seiner Pflicht.

Alle meine dunklen, bittren Leiden

Werden nun zu lichten, süssen Freuden,

Und ich breite meine Arme wie ein kleines Kind

Und ich tanze, wie die kleinen Kinder, wenn sie glücklich sind.

Marianne Spitzler.

Egyházi anyakönyvekből. A kereszttség szent-ségében részesültek: Simén Imre, Lőrincz Ferenc, Mayer Anna-Irma, Sebestyén Imre, Pálffy József, Dimó Irmgard, Hauer Ferdinand, Miklós Mihály csecsemők.

A házasság szentségét felvették: Fazakas Mihály — Bálint Teréz.

Meghalt: Gams Éva, másfél éves leánya.

Buchdruckerei Recker-nyomda, Mediasch.